

съ Руссіѣхъ. Лодоиска никакъ ся не уплаши отъ далечинѣхъ на будущее ни пктуваніе. И понеже не ся боеше че ще ѣхъ познаѣтъ или ще ѣхъ търсятъ; тя зе на себе си грѣхъ да ходи да ни купува хранѣ и каквото бы ни потрѣбало. Щомъ ся разжмнуваше, тегляхмы ся въ горытъ и ся скривахмы между пневетѣ на дръвата или въ гѣстытъ шубрѣцы и хвастове, и тамо сѣдахмы, додѣ мръкнеше, за да подкачимъ пакъ пѣть-тъ си. Така можѣхмы за нѣколко дена да ся прокрѣемъ отъ диряніето на Русситѣ, които дѣятелно ны търсахъ и гоняхъ.

Една вечеръ, Лодоиска, всякога облечена въ мъжскы селскы дрехы, като ся вращаше отъ ближне едно селце, дѣто бѣ ходила да купи нѣщо за ѣдене, двама оберници Руси подирять ѣхъ, и тя е-двамъ могла да побѣгне до горѣхъ на кѣдѣто бѣхмы ный, и тамо, като ѣхъ настигать, тя нададе выкъ; но додѣ чуемъ и стигнемъ ный, тѣ сварихъ да ѣхъ обержтъ, а щомъ видѣхъ насъ тѣртихъ и побѣгнѣхъ. Отъ тѣзи случкѣ уплашени ный, да не бы тѣ да раскажтъ въ полкѣтъ си за срѣщаніето си съ насъ и влѣзжтъ въ подозрѣніе та погнѣхъ подирь насъ, рѣшихмы да мѣнимъ пѣть-тъ си. И за да не познаѣтъ дыритѣ ни, вмѣсто да ударимъ на право кѣмъ прѣдѣлытъ на Турско, останѣхмы съгласны да ся ухѣтимъ кѣмъ Полезіѣхъ, послѣ да избыколимъ изъ далечъ, та да идемъ въ Крымъ и отъ тамъ да идемъ въ Цариградъ.

Като прѣтърпѣхмы най-гольмытъ злостраданія въ